

BLUES/ROCK

Rory Gallagher

μ μ « »

2002

Περιεχόμενα

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ.....	1
Ο PERFORMER <i>Rory Gallagher</i>	13
Ο ΟΡΓΑΝΟΠΑΙΚΤΗΣ <i>Rory Gallagher</i>	16
Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ <i>Rory Gallagher</i>	18
ΤΙΜΗΤΙΚΕΣ ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ.....	20
EQUIPMENT	25
ΔΙΣΚΟΓΡΑΦΙΑ-ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ	28
INTERVIEW OF <i>Rory Gallagher</i> ON GUITAR TECHNIQUES.....	31
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΕΝΘΕΤΟ.....	44
ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ	49
ΔΙΑΔΙΚΤΥΑΚΕΣ ΑΝΑΦΟΡΕΣ	49

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

Ο *Rory Gallagher* γεννήθηκε στις 2 Μαρτίου 1948 στο *Ballyshannon*, ένα μικρό χωριό της επαρχίας *Donegal* της Ιρλανδίας. Ωστόσο, λίγο μετά τη γέννησή του η οικογένειά του μετακομίζει στην πόλη του *Cork*, όπου ο *Rory* έζησε τα παιδικά και εφηβικά του χρόνια.

Το ενδιαφέρον του για τη μουσική εκδηλώνεται από την πολύ μικρή ηλικία των έξι χρόνων, όταν και κατασκευάζει μόνος του ένα μικρό παιχνίδι μπάντζο από ένα στρόγγυλο κουτί, έναν χάρακα και ελαστικές ταινίες. Μετά από τρία χρόνια αποκτά την πρώτη του ακουστική κιθάρα που κόστιζε εκείνη την εποχή 4 λίρες και ξεκινάει να μαθαίνει να παίζει μόνος του.

Ταυτόχρονα, μέσω των ραδιοφωνικών εκπομπών της εποχής έρχεται σε πρώτη επαφή με *blues*, *folk* και *rock 'n roll* ακούσματα. Μεγαλύτερη επιρροή επάνω του ασκεί ο *Lonnie Donegal*, ένας *country-blues* ερμηνευτής που εκτελεί κομμάτια των *Woodie Guthrie* και *Leadbelly*. Ο *Gallagher* γοητεύεται από την ακουστική κιθάρα και την εικόνα του περιπλανώμενου Αμερικάνου μουσικού (*drifter*). Επίσης, θαυμάζει και τους εκφραστές της *rock 'n roll* και *blues* σκηνής όπως οι *Jimmy Reed*, *Muddy Waters*, *Albert King*, *John Lee Hooker*, *Buddy Holly*, *Eddie Cochran*, *Chuck Berry*, *Jerry Lee Lewis* και *Fats Domino*. Ο μεγαλύτερος όμως ήρωας του νεαρού *Gallagher* υπήρξε αδιαμφισβήτητα ο *Bob Dylan*, καθώς πίστευε πως στο πρόσωπο του *Dylan* συνδυάζονταν με μοναδικό τρόπο όλα τα παραπάνω είδη μουσικής.

Η εντατική ενασχόλησή του *Rory* με τη μουσική τον οδηγεί στο να συμμετάσχει σε διάφορες μουσικές εκδηλώσεις που διοργανώνονταν σε τοπικό επίπεδο, καθώς και σε διαγωνισμούς ταλέντων. Μάλιστα, σε έναν από αυτούς κερδίζει το πρώτο βραβείο και η φωτογραφία του γίνεται την επόμενη ημέρα πρωτοσέλιδο στην τοπική εφημερίδα *Evening Echo*. Την ίδια χρονιά -1960- αγοράζει την πρώτη του ηλεκτρική κιθάρα (*Rosetti Solid VII*) και τον πρώτο του ενισχυτή (*Selmer Little Giant 4-watt*). Ο εξοπλισμός αυτός τον συνοδεύει πλέον μόνιμα στις εμφανίσεις του.

Σε μία από αυτές συμβαίνει ένα περιστατικό που θα επηρεάσει πολύ το *Rory* ως χαρακτήρα και θα ενδυναμώσει τη σχέση του με το rock. Πιο συγκεκριμένα, το σχολείο της Χριστιανικής Αδελφότητας όπου φοιτούσε ο *Gallagher* διοργάνωνε μια εβδομάδα πολιτιστικών εκδηλώσεων. Στα πλαίσιά της, πραγματοποιούνταν διάφορες μουσικοχορευτικές βραδιές όπου οι μαθητές έπαιζαν τραγούδια παραδοσιακής και ελαφράς μουσικής. Ο *Rory* συμμετείχε κανονικά παίζοντας το προσυμφωνημένο κομμάτι του *The Four Legged Friend*, ωστόσο μετά το τέλος της εμφάνισής του, οι διοργανωτές τον ξανακάλεσαν να ανέβει στη σκηνή λόγω της μη έλευσης ενός άλλου συγκροτήματος. Αυτός τους απάντησε ότι δεν ήξερε τα υπόλοιπα τραγούδια του προγράμματος και τελικά του δόθηκε η εντολή να παίξει ό,τι αυτός γνώριζε και ήθελε. Έτσι ερμήνευσε ένα rock 'n roll κομμάτι, το *Living' Doll* του *Cliff Richard*. Το αποτέλεσμα ήταν να επικρατήσει πανικός μεταξύ του ακροατηρίου και των διοργανωτών, οι οποίοι ανάγκασαν με το ζόρι το *Gallagher* να κατεβεί από τη σκηνή κατηγορώντας τον ότι έπαιζε τη μουσική του διαβόλου!

Το παραπάνω γεγονός μεγάλωσε τη θέληση του *Rory* να γίνει ένας επαγγελματίας μουσικός και με την προτροπή της μητέρας του οδηγήθηκε στην αλλαγή σχολικού περιβάλλοντος παίρνοντας μεταγραφή για ένα λιγότερο αυστηρό σχολείο, το *St. Kieran's College*. Την εποχή αυτή είναι 15 χρονών και αποφασίζει να διαθέσει το αξιοσέβαστο για τότε ποσό των 100 λιρών προκειμένου να αγοράσει μια μεταχειρισμένη *Fender Stratocaster* του '61 που έμελλε να γίνει το σήμα κατατεθέν του για τα επόμενα 32 χρόνια της ζωής του.

Παρόλα αυτά, οι συνθήκες που επικρατούσαν στην τοπική μουσική σκηνή δεν επέτρεπαν στο *Rory* να εκφραστεί παίζοντας το είδος της μουσικής που αγαπούσε μπροστά σε ευρύτερο ακροατήριο. Κι αυτό, γιατί η επαγγελματική καταξίωση τότε περνούσε μέσα από τη συμμετοχή στις λεγόμενες *showbands* των οποίων το ρεπερτόριο είχε ελάχιστη σχέση με τα *blues* και το *rock 'n roll*. Επειδή, όμως, ο *Gallagher* θεωρούσε πρωταρχικής σημασίας για μουσική του εξέλιξη το να παίζει ζωντανά ενώπιον του κοινού αναγκάστηκε να συμμετάσχει σε μια τέτοιου είδους μπάντα. Πιο συγκεκριμένα, απάντησε στην αγγελία ενός συγκροτήματος που ζητούσε κιθαρίστα και κατέληξε να είναι μέλος της *Fontana showband*.

Με το γκρουπ αυτό εμφανίζονταν 4-5 φορές την εβδομάδα σε διάφορους χορούς και εκδηλώσεις που γίνονταν και σε πόλεις που απείχαν αρκετά χιλιόμετρα

από το *Cork*. Η πολύωρη αυτή ενασχόλησή του με τη μουσική είχε ως αποτέλεσμα να παραμελήσει τα μαθήματά του και να αποτύχει στις τελικές εξετάσεις για την εισαγωγή στο κολέγιο.

Έτσι, ο *Gallagher* εγκαταλείπει το σχολείο και προσπαθεί να ακολουθήσει το δρόμο που αυτός θεωρεί σωστό στη μουσική του σταδιοδρομία. Μετονομάζει τη μπάντα που παίζει σε *Impact* και εισάγει στο πρόγραμμα ολοένα και περισσότερα τραγούδια του *Chuck Berry* και άλλων *rock* καλλιτεχνών της εποχής. Το τελικό αποτέλεσμα όμως, εξακολουθεί να μην είναι ικανοποιητικό για τον ίδιο και τα σχέδιά του.

Την ίδια εποχή (1964) έχει την ευκαιρία να παρακολουθήσει ζωντανά τους *Beatles*. Το γεγονός αυτό συντελεί στο να αρχίζει να σκέφτεται ευνοϊκά την προοπτική σχηματισμού μιας ανεξάρτητης και αυτοκαθοριζόμενης μπάντας που να ερμηνεύει τα δικά της τραγούδια στις εμφανίσεις της. Επιπλέον, στο *Cork* φτάνουν και οι *Rolling Stones* και ο *Rory* έχει την ευκαιρία να παρακολουθήσει για πρώτη φορά στη ζωή του τον *Brian Jones* να παίζει κιθάρα χρησιμοποιώντας την τεχνική του *slide*.

Επηρεασμένος από όλα τα παραπάνω, ο *Gallagher* αποφασίζει να διαλύσει τους *Impact* και από κοινού με τον μπασίστα και τον ντράμερ να σχηματίσουν ένα τρίο χωρίς ονομασία. Ο προσανατολισμός του νέου γκρουπ ήταν προς το *blues* και το *rock*, ενώ αρκετά από τα τραγούδια που παίζονταν ήταν συνθέσεις του ίδιου του *Rory*. Η μπάντα εμφανίζεται σε διάφορα club στο Κορκ και στο Δουβλίνο. Έπειτα από ένα τηλεοπτικό σόου στο οποίο συμμετείχαν, τούς γίνεται η πρόταση από έναν ατζέντη να αντικαταστήσουν το συγκρότημα των *Fendermen* που επρόκειτο να εμφανιστεί στο Αμβούργο. Μάλιστα επειδή θα έπαιζαν ως *Fendermen*, ο *Rory* αναγκάστηκε να φορέσει γυαλιά και περούκα για να μοιάζει εμφανισιακά με τον κιθαρίστα του συγκροτήματος!

Ωστόσο, ήταν προφανές για το *Rory* και τους υπόλοιπους μουσικούς ότι το συγκρότημα δεν είχε μέλλον, καθώς οι εμφανίσεις κλείνονταν δύσκολα και οι αμοιβές κυμαίνονταν σε πολύ χαμηλά επίπεδα. Έτσι μοιραία αποφασίζεται από κοινού η διάλυσή του.

Η εξέλιξη αυτή δεν αποθάρρυνε το *Gallagher*, ο οποίος συνέχιζε να βελτιώνει την τεχνική του στην κιθάρα και περίμενε την κατάλληλη ευκαιρία για να

παίζει και πάλι μπροστά σε κοινό. Η στιγμή αυτή έφτασε όταν διαλύθηκε ένα άλλο γκρουπ της εποχής, οι *Axles showband*. Τότε ο *Rory* προσέγγισε τον *Eric Kitteringham* (μπάσο) και τον *Norman D'Amery* (κρουστά) και από τη συνεργασία τους γεννήθηκε ένα νέο συγκρότημα που ονομάστηκε *Taste*.

Τα πρώτα live των *Taste* δόθηκαν στο εξωτερικό στην πόλη του Αμβούργου, όπου πραγματοποίησαν εμφανίσεις σε διάφορα *club*. Πίσω στην Ιρλανδία τα πράγματα εξακολουθούσαν να είναι αρκετά δύσκολα όσον αφορά την αποδοχή της *rock* μουσικής από το κοινό. Και σαν να μην έφτανε αυτό η Ένωση Ιρλανδών Μουσικών θέσπισε έναν κανόνα σύμφωνα με τον οποίο ο ελάχιστος αριθμός μελών που έπρεπε να έχει ένα συγκρότημα ήταν επτά, αλλιώς δεν μπορούσε να πάρει άδεια εμφανίσεως! Έτσι, η συχνότερη ερώτηση που γίνονταν στον *Gallagher* στα μέρη όπου πήγαινε να παίζει η μπάντα ήταν 'Πού είναι οι υπόλοιποι;' Τελικά αναγκάστηκαν να προσθέσουν στο συγκρότημα 'εικονικά' μέλη που απλά έκαναν πως έπαιζαν πλήκτρα ή ταμπόουρλο. Για το σκοπό αυτό επιστρατεύτηκαν φίλοι του συγκροτήματος και κυρίως ο μικρότερος αδερφός του *Rory*, *Donal Gallagher*.

Όλες αυτές οι δυσκολίες ανάγκασαν τους *Taste* να αναζητήσουν την τύχη τους μακριά από τις γνώριμες γι' αυτούς μουσικές σκηνές του Κορκ και του Δουβλίνου. Έτσι φτάνουν στο Μπέλφαστ της Βόρειας Ιρλανδίας όπου και εμφανίζονται στο *Maritime Hotel* για ολόκληρη τη σεζόν του 1967. Στο ίδιο *club* έπαιζαν τα προηγούμενα χρόνια οι Them και ο Van Morrison πριν αναχωρήσουν για το Λονδίνο. Η παρουσία τους μάλιστα είχε εξοικειώσει το τοπικό κοινό με τους R&B ήχους και κατά συνέπεια το γεγονός αυτό έκανε ευκολότερη την αποδοχή του *Gallagher* και της μπάντας του.

Αργότερα (1974) εκδόθηκε ένας δίσκος με μια σειρά τραγουδιών από αυτές τις εμφανίσεις με τίτλο : *Rory Gallagher: In The Beginning (1974)*. Από το άκουσμά του φαίνεται καθαρά η αξιοσημείωτη κιθαριστική δεξιοτεχνία του 19χρονου *Gallagher* καθώς και η διάθεση της μπάντας να κινηθεί προς την κατεύθυνση ενός σκληρού ήχου που διέθεταν τα *dirty blues* που ερμήνευαν.

Το μεγάλο βήμα στην καριέρα του *Rory Gallagher* δεν αργεί να γίνει, καθώς ο μάνατζερ *Eddie Kennedy* εντυπωσιασμένος από τη δεινότητα του ως κιθαρίστα τού προτείνει να πραγματοποιήσει μια σειρά από εμφανίσεις στην Αγγλία. Ο *Rory* δέχεται και μαζί με τα δυο νέα μέλη της μπάντας, τον μπασίστα *Richard 'Charlie'*

McCracken και τον ντράμερ John Wilson (αμφότεροι πρώην μέλη των *Derek and the Sounds Showband* και των *Cheese* αντίστοιχα) μεταβαίνουν στη Μεγάλη Βρετανία το Μάιο του 1968. Εκεί, το συγκρότημα επιδίδεται σε μια εξαντλητική τουρνέ στο σύνολο σχεδόν των *blues bar* και *club* της επικράτειας. Το γεγονός αυτό είχε ως αποτέλεσμα να χτίσουν τη φήμη του σκληρότερου συγκροτήματος για τα δεδομένα της *blues* μουσικής σκηνής που τότε είχε σαν κύριους εκπροσώπους της, μπάντες όπως οι *Chicken Shack*, *Fleetwood Mac*, *Cream* και *Bluesbreakers*.

Σύμφωνα με τα παραπάνω ήταν ζήτημα χρόνου η υπογραφή συμβολαίου με κάποια δισκογραφική εταιρία. Αυτό πραγματοποιήθηκε το 1969, όταν οι *Taste* εκδίδουν τον πρώτο τους φερώνυμο δίσκο με την *Polydor*. Ο δίσκος περιέχει κατά κύριο λόγο συνθέσεις του *Gallagher* αλλά και διασκευές και παρά το γεγονός ότι είναι ηχογραφημένος με πολύ πενιχρά μέσα καταφέρνει να αποδώσει σε μεγάλο βαθμό το δεμένο ήχο της μπάντας για την εποχή εκείνη.

Η φήμη του *Rory* και των *Taste* εκτοξεύεται, το ακροατήριό τους διευρύνεται συνεχώς και μάλιστα ανάμεσα στους φανατικούς οπαδούς τους συγκαταλέγεται και ο *John Lennon* που δε χάνει εμφάνισή τους στο Λονδίνο! Ο δίσκος κυκλοφορεί σε παγκόσμια κλίμακα και σε λίγους μήνες οι πωλήσεις καταφέρνουν να ξεπεράσουν τα 200.000 αντίτυπα. Οι *Taste* ευνοούνται τη δεδομένη χρονική στιγμή και από τη συγκυρία της διάλυσης των *Cream* και *The Jimi Hendrix Experience Band* και αντιμετωπίζονται ως η ανερχόμενη δύναμη του παγκόσμιου μουσικού στερεώματος. Η επιτυχημένη χρονιά κλείνει με την περιοδεία στην Αμερική μαζί με το νέο συγκρότημα του *Eric Clapton*, τους *Blind Faith*.

Το επόμενο έτος, (1970) κυκλοφορεί το δεύτερο άλμπουμ των *Taste* με τον τίτλο *'On the Boards'* και πάλι από την εταιρία *Polydor*. Στο δίσκο αυτό αποτυπώνεται η διάθεσή τους για εξέλιξη όσων αφορά τον ήχο και το είδος της μουσικής τους, καθώς εισάγονται στοιχεία *jazz* και *pop*.

Εκτός αυτού, συνεχίζεται με πυρετώδη ρυθμό το πρόγραμμα των ζωντανών εμφανίσεών τους ανά τον κόσμο. Είναι η περίοδος των ανοιχτών φεστιβάλ όπου πλήθος κόσμου συρρέει για να ακούσει μια σειρά από σπουδαίους καλλιτέχνες της εποχής. Οι *Taste* κερδίζουν τα χειροκροτήματα του κοινού και ο *Rory Gallagher* αντιμετωπίζεται ως νέος *guitar hero*.

Η σημαντικότερη από αυτές τις εμφανίσεις τους ήταν αυτή στο *Isle of Wight Festival*, όπου παίζουν με τα θρυλικά ονόματα των sixties, όπως ο *Jimi Hendrix* και οι *The Doors* του *Jim Morrison*, λίγους μήνες προτού οι καλλιτέχνες αυτοί εγκαταλείψουν τη ζωή. Η βραδιά αυτή κινηματογραφήθηκε και οι *Taste* απέδωσαν εξαιρετικά πάνω στη σκηνή, μένοντας ανεπηρέαστοι από το γεγονός ότι λίγες ώρες νωρίτερα είχε κλαπεί ο εξοπλισμός τους.

Το συγκρότημα βρίσκονταν τότε στην ακμή της πορείας του και για το λόγο αυτό ήταν πολύ μεγάλη η έκπληξη και η απογοήτευση που επικράτησε στους φίλους του μετά την ανακοίνωση της διάλυσής του τον Οκτώβριο του 1970. Οι αιτίες είχαν να κάνουν με τις έντονες προστριβές που είχε ο *Rory Gallagher* με τα υπόλοιπα μέλη και τον ατζέντη του συγκροτήματος όσον αφορά την προώθηση τους στις Η.Π.Α. και με τα οικονομικά και οργανωτικά προβλήματα που είχαν δημιουργηθεί. Παρόλα αυτά, μετά τη διάλυση κυκλοφόρησε και ο τρίτος, ζωντανός αυτή τη φορά, δίσκος τους με τον τίτλο 'Live Taste'.

Ο *Rory* ήταν εξαιρετικά απογοητευμένος και δυσαρεστημένος από την εξέλιξη αυτή και σκεφτόταν σοβαρά το ενδεχόμενο να τα παρατήσει οριστικά. Τελικά παρακινείται να επιστρέψει στην ενεργό δράση από τον μάνατζερ των *Led Zeppelin*, *Peter Grant*. Αποφασίζει να ακολουθήσει σόλο καριέρα επιλέγοντας προσεκτικά τους μουσικούς που θα τον πλαισιώσουν στην προσπάθειά του αυτή και τοποθετώντας σε μόνιμη βάση στη θέση του μάνατζερ τον αδερφό του *Donal*.

Έτσι, το 1971 μπαίνει στα μουσικά στούντιο *Advision* στο Λονδίνο και ηχογραφεί τον πρώτο προσωπικό του δίσκο που φέρει το όνομά του. Οι μουσικοί που παίζουν είναι οι : *Gerry McAvoy* (μπάσο), *Wilgar Campbell* (ντραμς, κρουστά) και *Vincent Crane* (πιάνο). Ο ίδιος ο *Rory* κάνει τα φωνητικά και εκτός από τις κιθάρες παίζει άλτο σαξόφωνο, μαντολίνο και φουσαρμόνικα. Όλα τα τραγούδια είναι συνθέσεις του ίδιου και διαφαίνεται καθαρά η διάθεσή του να πειραματιστεί ηχητικά συμπεριλαμβάνοντας στοιχεία από διάφορα είδη όπως *down home blues*, *folk*, *jazz*, *R&B* και *hard rock*.

Λίγους μήνες μετά την κυκλοφορία του πρώτου δίσκου του, ο όγκος του νέου υλικού που έχει εν τω μεταξύ συνθέσει ο *Gallagher* τον αναγκάζει να μεταβεί και πάλι στο Λονδίνο για να ετοιμάσει το νέο άλμπουμ του με την διφορούμενη ονομασία 'Deuce' (=δύο, διάβολος). Το χαρακτηριστικό αυτής της σειράς

ηχογραφήσεων είναι ότι έγιναν λίγο πριν ή αμέσως μετά από ζωντανές εμφανίσεις του *Rory* σε *club* της περιοχής της πρωτεύουσας της Αγγλίας. Αυτό προέκυψε γιατί ο ίδιος επεδίωκε να μεταφέρει στο βινύλιο την εκρηκτικότητα και την αδρεναλίνη που χαρακτήριζαν σε μεγάλο βαθμό τα *live show* του.

Έπειτα από αυτό το δυναμικό δισκογραφικό του ξεκίνημα, ο *Gallagher* ξεκινάει τη χρονιά του 1972 μια μαραθώνια πανευρωπαϊκή περιοδεία που διαρκεί αρκετούς μήνες. Πολλές από αυτές τις παραστάσεις του ηχογραφούνται και ένα μέρος τους εκδίδεται στο δίσκο '*Live in Europe*'. Ο δίσκος αυτός γνωρίζει μεγάλη εμπορική επιτυχία και γίνεται ο πρώτος χρυσός του *Rory*. Η επιρροή του στα μουσικά δρώμενα της εποχής είναι μεγάλη και το γεγονός αυτό καταδεικνύεται από τις μετέπειτα δηλώσεις καλλιτεχνών όπως οι *Adam Clayton, The Edge(U2)* και *Stuart Copeland (The Police)* που παραδέχθηκαν πως το άκουσμα του δίσκου αυτού τους παρακίνησε να ασχοληθούν με τη μουσική και να παίξουν σε συγκρότημα!

Τον ίδιο χρόνο σε δημοψήφισμα του έγκυρου μουσικού περιοδικού *Melody Maker* ο *Rory* ψηφίζεται ως ο καλύτερος κιθαρίστας αφήνοντας πίσω του τους *Eric Clapton* και *Alvin Lee*. Επιπλέον, του δίνεται η ευκαιρία να μεταβεί στις Η.Π.Α. και να παίξει σε μικρά *club* με κάποιους από τους ήρωες των παιδικών του χρόνων όπως μεταξύ άλλων οι : *Freddie King, Albert King* και *Muddy Waters*. Μάλιστα ο τελευταίος επιλέγει το *Rory* για να παίξει στο δίσκο του *London Sessions* (Chess 1972) μαζί με άλλους καταξιωμένους μουσικούς όπως οι : *Stevie Winwood, Georgie Fame, Mitch Mitchell* και *Peter Frampton*. Είναι προφανές πως μπροστά του ανοίγεται διάπλατα ο δρόμος για την ανάδειξή του σε έναν από τους *superstars* της εποχής.

Παρόλα αυτά, ο *Gallagher* επιλέγει τη δική του πορεία που συνίσταται στην ανάδειξη καθαρά του μουσικού του ταλέντου και όχι στην υιοθέτηση συμπεριφορών και πρακτικών που θα τονώσουν το *image* του ως ένας εξαιρετικά εμπορικός καλλιτέχνης. Αγαπάει υπερβολικά αυτό που κάνει και επιθυμεί να εξακολουθεί να παίζει ακόμα και σε μικρούς χώρους διατηρώντας ζωντανή την επαφή με το κοινό του, από το να μετατραπεί σε έναν απρόσιτο *super rocker*.

Υπό τη λογική αυτή, ηχογραφεί τα δύο επόμενα άλμπουμ του '*Blueprint*' και '*Tattoo*' το 1973. Εδώ σημειώνεται μια στροφή σε περισσότερο μπλουζ φόρμες και γενικότερα σε επιρροές από την αμερικάνικη μουσική παράδοση. Το εν λόγω υλικό,

αν και αποδεικνύεται σχετικά μη εμπορικό, αποτυπώνει πλήρως τη μουσική κατεύθυνση στην οποία ήθελε ο *Rory* να στραφεί τη συγκεκριμένη χρονική περίοδο. Αξιοσημείωτα είναι και τα εξώφυλλα των δυο δίσκων του μεν *'Blueprint'* που απεικονίζει τα ηλεκτρονικά σχέδια ενός ενισχυτή που φτιάχτηκε μετά από ειδική παραγγελία του *Gallagher* για να χωράει στο εσωτερικό του αγαπημένου του αμαξιού –σκαραβαίος της *Volkswagen* - και του *'Tattoo'* για τη ζωγραφιά που περιβάλλει την εικόνα του καλλιτέχνη.

Η επόμενη χρονιά (1974) αποτελεί έτος ορόσημο για τη μουσική πορεία του *Gallagher*. Αυτό συμβαίνει γιατί μετά από τις πολλές εμφανίσεις του στην Ευρώπη και στις Η.Π.Α. τα προηγούμενα χρόνια, αποφασίζει να περιοδεύσει στην πατρίδα του, όπου ήδη ο κόσμος τον αντιμετωπίζει ως ήρωα. Μάλιστα, από τα μέρη των συναυλιών δεν εξαιρούνται ούτε οι ταραγμένες εκείνη την εποχή περιοχές της Βόρειας Ιρλανδίας, όπου οι συμπλοκές μεταξύ καθολικών και προτεσταντών, καθώς και οι εκρήξεις βομβών που τοποθετούσε ο Ιρλανδικός Δημοκρατικός Στρατός (IRA) ήταν καθημερινά φαινόμενα.

Η σειρά αυτών των εμφανίσεων κινηματογραφείται και ηχογραφείται και έτσι προκύπτουν ο δίσκος και η ταινία *'Irish Tour'*. Και στα δύο αποτυπώνεται ξεκάθαρα η τρομερή ενέργεια που εξέπεμπε ο *Rory* επί σκηνής καθώς και η μοναδική σχέση που είχε αναπτυχθεί μεταξύ κοινού και καλλιτέχνη. Το άλμπουμ εισέρχεται στο βρετανικό Top 10, γίνεται πλατινένιο και οι πωλήσεις του ξεπερνούν τα 2.000.000 παγκοσμίως. Συγκαταλέγεται στα κορυφαία του Ιρλανδού *bluesman* και θεωρείται ακόμα και σήμερα ένα από τα καλύτερα *live* στην ιστορία της ροκ μουσικής.

Την ίδια χρονική περίοδο ο *Gallagher* εμφανίζεται σε κάποιες συναυλίες των Rolling Stones παίζοντας κιθάρα. Μετά την αποχώρηση του Mick Taylor από το συγκρότημα, οι φήμες τον προορίζουν ως επικρατέστερο για να αναπληρώσει το κενό αυτό. Κάτι τέτοιο όμως δε συμβαίνει, αφού ο *Rory* επεδίωκε με κάθε τρόπο τη μουσική ανεξαρτησία του.

Η τάση του αυτή πιστοποιείται με τον τίτλο του επόμενου δίσκου του *'Against the Grain'* (1975). Στη μια πλευρά περιλαμβάνονται συνθέσεις του ίδιου, ενώ στην άλλη αποδίδει φόρο τιμής προς τους πρωτοπόρους *bluesmen* που

επηρέασαν βαθιά τη μουσική του φυσιογνωμία. Το άλμπουμ έχει μεγάλη απήχηση και στο κοινό, μιας και σε μικρό χρονικό διάστημα γίνεται χρυσό.

Η μεγάλη διάθεση του *Gallagher* για δουλειά δεν τον αφήνει να επαναπαυτεί και έτσι ξεκινάει μια νέα μεγάλη περιοδεία το 1976. Μία από τις συναυλίες του μεταδίδεται ζωντανά από τηλεοράσεως σε διακαναλική σύνδεση πολλών ευρωπαϊκών δικτύων και έτσι γίνεται ο πρώτος καλλιτέχνης που του δίνεται η ευκαιρία να απευθυνθεί σε κοινό άνω των 100.000.000 ατόμων.

Εν μέσω όλων αυτών, ο *Rory* προλαβαίνει να ηχογραφήσει το όγδοο προσωπικό του άλμπουμ '*Calling Card*'. Στο δίσκο αυτό είναι η πρώτη φορά που ίδιος δεν αναλαμβάνει προσωπικά την ευθύνη της παραγωγής. Το εγχείρημα αυτό διεκπεραιώνει ο μπασίστας των *Deep Purple*, *Roger Glover* με τον οποίο ο *Gallagher* είχε αναπτύξει φιλικές σχέσεις κατά τη διάρκεια μιας κοινής τους περιοδείας στις Η.Π.Α. Με τη συνεργασία αυτή ο *Rory* προσδοκεί μια ανανέωση του ηχητικού του χαρακτήρα και την προσθήκη νέων στοιχείων στα τραγούδια του, κάτι που επιτυγχάνεται πλήρως αν αναλογιστεί κανείς την απήχηση που είχαν συνθέσεις όπως τα '*Do you read me*', '*Edged in blue*' και φυσικά το διαχρονικό '*Moonchild*'.

Συνεχίζοντας με τους ίδιους έντονους ρυθμούς, μεταβαίνει με τη μπάντα του και πάλι στις Η.Π.Α. για τη 10^η εκεί περιοδεία του. Ως συνήθως δεν παραλείπει να δουλέψει και στο στούντιο με νέα τραγούδια. Παρόλα αυτά οι ηχογραφήσεις που πραγματοποιήθηκαν την περίοδο εκείνη στο Σαν Φρανσίσκο δε θα δουν το φως της δημοσιότητας στα πλαίσια ενός ολοκληρωμένου άλμπουμ. Αυτό συνέβη επειδή υπήρξαν διάφορες επιπλοκές και καθυστερήσεις όσον αφορά στην ηχητική επεξεργασία των κομματιών και κατά συνέπεια συνεχόμενες αναβολές της ημερομηνίας έκδοσής τους. Ο *Gallagher* είναι ιδιαίτερα κουρασμένος – κυρίως ψυχολογικά – από την κατάσταση αυτή και καθώς δε μένει πλήρως ικανοποιημένος από το τελικό αποτέλεσμα, αποφασίζει την τελευταία στιγμή την ακύρωση κυκλοφορίας του δίσκου.

Θέλοντας να αναστρέψει το αρνητικό κλίμα που είχε δημιουργηθεί, επιστρέφει στην Ευρώπη και πιο συγκεκριμένα στην Κολονία της Γερμανίας για να εγκαινιάσει μια νέα περίοδο ηχογραφήσεων. Εκεί το κλίμα σαφώς πιο ευχάριστο και η μπάντα απολαμβάνει τη συντροφικότητα με άλλα συγκροτήματα που ηχογραφούν στο ίδιο στούντιο, όπως οι *Scorpions* και οι *Rolling Stones*. Εν τέλει

εκδίδεται το 1978 το *'Photo Finish'* που αποτελεί το σκληρότερο μέχρι εκείνη τη στιγμή δίσκο του *Rory* και προσθέτει στο ενεργητικό του επιτυχίες όπως τα κομμάτια *'Shadow Play'*, *'Cruise on out'* και *'The last of the independants'*.

Το ίδιο δυνατός και ηλεκτρικός είναι και ο επόμενος δίσκος του *Rory* που βλέπει το φως της δημοσιότητας έναν χρόνο αργότερα. Πρόκειται για το *'Top Priority'* που από τον τίτλο του και μόνο φανερώνει τη σημασία που είχε για τον ίδιο και τη μπάντα του. Η τελευταία εξακολουθεί να παραμένει αυστηρά τριμελής και να αποδίδει το σφιχτό και δυναμικό ήχο που επιζητά ο *Gallagher*.

Το 1980 είχαν κιάλας περάσει 6 χρόνια από την έκδοση του *'Irish Tour'*, του τελευταίου ζωντανού έως τότε άλμπουμ του *Rory*. Ο ίδιος κρίνει πως κατά τη διάρκεια των ετών αυτών η φιλοσοφία με την οποία εκτελούνται τα τραγούδια στις ζωντανές εμφανίσεις έχει διαφοροποιηθεί και έτσι δίνεται το πράσινο φως για την κυκλοφορία του τρίτου *live* που ονομάζεται *'Stagestruck'*. Εκτός αυτού, την ίδια χρονιά ο *Gallagher* θα συνθέσει τραγούδια για την κινηματογραφική ταινία των *Peter McDougall- John Mackenzie* με τον τίτλο *'A sense of freedom-The true story of Jimmy Boyle'*.

Παράλληλα τη δεδομένη χρονική στιγμή συντελείται μια μετατόπιση του διεθνούς μουσικού ενδιαφέροντος προς συνθετικά disco-techno-pop κατασκευάσματα. Προωθούνται οι καριέρες 'καλλιτεχνών' που ντύνονται εκκεντρικά, βιάφουν τα πρόσωπά τους, έχουν αποκλίνουσες σεξουαλικές συμπεριφορές και γενικά προσπαθούν να τραβήξουν το ενδιαφέρον του κοινού με κάθε άλλο τρόπο εκτός από τη μουσική τους!

Στα πλαίσια αυτά, η καριέρα του *Rory* καθώς και άλλων μεγάλων *rock* και *blues* καλλιτεχνών των δεκαετιών του '60 και '70 ακολουθεί μια καθοδική πορεία. Η όλη κατάσταση έχει αντίκτυπο στην ψυχολογία του καλλιτέχνη, ο οποίος κλείνεται στον εαυτό του και παρουσιάζει έντονα συμπτώματα μελαγχολίας. Ταυτόχρονα, εμφανίζονται και τα πρώτα δείγματα επιδείνωσης της υγείας του *Rory* που έχουν την προέλευσή τους στους εξοντωτικούς ρυθμούς δουλειάς που ακολουθούσε μέχρι τότε, στο άγχος που προέκυπτε από την τελειομανία του και φυσικά στο ποτό.

Αποκαλυπτικός του σκηνικού που είχε δημιουργηθεί στη ζωή του καλλιτέχνη είναι και ο τίτλος του επόμενου άλμπουμ του *'Jinx'* (=κακοτυχία). Ο δίσκος αυτός, μετά από πολλές δυσκολίες εξεύρεσης δισκογραφικής εταιρίας, εκδίδεται το 1982

από την *Demon Records*. Παρά το γεγονός της ανανέωσης της μπάντας με την παρουσία του *Brendan O'Neill* στα τύμπανα και τη συμμετοχή των *Ray Davis, Dick Parry* (σαξόφωνο) και *Bob Andrews* (πλήκτρα) για τις ανάγκες των ηχογραφημένων τραγουδιών η απήχηση που έχει στο κοινό είναι περιορισμένη.

Ο *Gallagher* μετακομίζει μόνιμα στο Chelsea του Λονδίνου όπου και ζει απομονωμένος από τον υπόλοιπο κόσμο. Οι εμφανίσεις του μειώνονται αισθητά για κάποια χρονική περίοδο. Είναι χαρακτηριστικό πως μέσα στην επόμενη πενταετία επισκέπτεται μόλις δύο φορές την ιδιαίτερη πατρίδα του για να δει τους συγγενείς και τους φίλους του και για κάποιες εμφανίσεις.

Μοναδική διέξοδός του είναι η επαναφορά του στο προσκήνιο μέσω ενός νέου άλμπουμ. Αν και όλα είναι έτοιμα για την έκδοση του *'Torch'*, ο δίσκος γίνεται ο δεύτερος που απορρίπτεται από το *Gallagher* για λόγους παρόμοιους με τον προηγούμενο. Ωστόσο, το σύνολο των τραγουδιών που έμειναν στο συρτάρι και στις δύο περιπτώσεις, θα συνοδεύσουν μελλοντικά ως *bonus tracks* την έκδοση των άλμπουμ του *Rory* σε ψηφιακή μορφή.

Όλα αυτά καθιστούν την επόμενη δισκογραφική απόπειρα του εξαιρετικά κρίσιμη όσον αφορά το μουσικό του μέλλον. Κάτω από συνθήκες μεγάλης πίεσης και άγχους ηχογραφείται το *'Defender'*. Η κυκλοφορία του γίνεται μόνο στην ευρωπαϊκή αγορά το καλοκαίρι του 1987. Συμπίπτει με ένα γενικότερο κλίμα αναβίωσης του *blues*, όπου καλλιτέχνες σαν τους *John Lee Hooker* και *BB King* ξεκινούν μια δεύτερη επιτυχημένη καριέρα, ενώ και η συλλογή τραγουδιών του *Robert Johnson* σε *cd* σημειώνει απίστευτες για τα τότε δεδομένα πωλήσεις. Έτσι, το *'Defender'*, που είναι ακόμη ένας κλασικός δυνατός δίσκος του *Rory*, πηγαίνει ικανοποιητικά στην αγορά και δείχνει ότι υπάρχουν περιθώρια ανάκαμψης και επανάκτησης του κύρους του.

Ωστόσο, η αρνητική σωματική και ψυχολογική κατάσταση στην οποία έχει περιέλθει ο ίδιος δείχνει μη αναστρέψιμη. Αδυνατεί να δώσει ζωντανές εμφανίσεις σε μέρη εκτός Αγγλίας, καθώς έχει αποκτήσει φοβία με τα αεροπλάνα λόγω κάποιων προβληματικών πτήσεων που είχε και του τραγικού θανάτου του *Stevie Ray Vaughan*. Επιπλέον, ταλαιπωρείται και από σημαντικά προβλήματα αϋπνίας.

Ο τελευταίος δίσκος του *Rory Gallagher* με νέο υλικό εκδίδεται το 1990 με τον τίτλο *'Fresh Evidence'*. Η έκδοση γίνεται από την εταιρία *Capo* που συνέστησε ο

ίδιος με σκοπό την προώθηση των δίσκων του αλλά και αυτών νέων blues καλλιτεχνών από όλο τον κόσμο. Παρόλα αυτά, η διεθνής διανομή προβλεπόταν να γίνει μέσω της εταιρίας *Castle*.

Κατά τη διάρκεια της πενταετίας που ακολουθεί, ο *Rory* παθαίνει αρκετούς νευρικούς κλονισμούς τους οποίους αντιμετωπίζει ολομόναχος, αφού έχει περιορίσει στο ελάχιστο τις επαφές του με τους συνανθρώπους του. Ακόμα και ο ίδιος ο *Donal Gallagher* δεν είναι σε γνώση των όσων συμβαίνουν στο μεγαλύτερο αδερφό του. Έχοντας σημαντικότερα προβλήματα με το στομάχι και το συκώτι του, ο *Rory* υποβάλλεται σε θεραπευτική αγωγή και η κατανάλωση φαρμάκων έχει ως αποτέλεσμα την απότομη αύξηση του βάρους του. Έτσι, τα δάχτυλά του γίνονται δυσκίνητα και χάνει μέρος της εξαιρετικής κιθαριστικής του δεινότητας.

Η κατάστασή του επιδεινώνεται ραγδαία κατά τους δυο πρώτους μήνες του 1995. Εισάγεται στο *King's College hospital* του Λονδίνου το Μάρτιο, όπου και διαπιστώνεται η ανάγκη επείγουσας αλλαγής ύπατος. Ο χειρουργός που πραγματοποιεί τη μεταμόσχευση μάλιστα, μένει έκπληκτος από το γεγονός ότι ένας τόσο νέος άνδρας διέθετε ένα ολοσχερώς κατεστραμμένο συκώτι.

Έπειτα από την επέμβαση ο ασθενής παραμένει στη μονάδα εντατικής θεραπείας του νοσοκομείου για άλλες 13 εβδομάδες. Τον Ιούνιο κρίνεται σκόπιμη η μεταφορά του σε ειδικό αναρρωτήριο. Λίγο πριν την πραγματοποίησή της όμως, ο *Rory* προσβάλλεται από μια μόλυνση. Οι γιατροί του χορηγούν πλήθος αντιβιοτικών, μα το εξασθενημένο ανοσοποιητικό του σύστημα αδυνατεί να αντιδράσει.

Το μοιραίο επέρχεται στις 14 Ιουνίου 1995. Η σωρός του *Rory Gallagher* εκτίθεται σε λαϊκό προσκύνημα στο ναό *Church of the Descent of the Holy Ghost* που βρίσκεται στο προάστιο *Wilton* του *Cork* και όχι στην εκκλησία της ενορίας του *Rory* λόγω του μεγάλου πλήθους που ήλθε να αποδώσει φόρο τιμής στο μεγάλο Ιρλανδό μουσικό. Η κηδεία λαμβάνει χώρα στις 18 του μηνός με πάνω από 2.000 άτομα παρόντες μεταξύ των οποίων και οι ομότεχνοι του *Gallagher*, *Gary Moore* και *The Edge*. Ανάμεσα στα εκατοντάδες στεφάνια που κατέκλυσαν το νεκροταφείο του ήταν αυτά των *Bob Dylan*, *Van Morrison*, του ροκ συγκροτήματος *Bon Jovi* και του πατέρα των βρετανικών blues, *John Mayall*.

O PERFORMER *Rory Gallagher*

Από τα κιόλας πρώτα χρόνια της μουσικής σταδιοδρομίας του ο *Gallagher* αντιλήφθηκε την τεράστια σημασία που έχει για έναν καλλιτέχνη η άμεση επαφή με το κοινό του. Έτσι, δε δίστασε από πολύ μικρή ηλικία να επιζητά ακροατήρια για να παίξει, καθώς θεωρούσε πως απεκόμιζε από τις εμφανίσεις αυτές πολύτιμες εμπειρίες που σε καμιά περίπτωση δε θα αποκτούσε με την προσωπική μελέτη, όσες ώρες κι αν αυτή διαρκούσε. Χαρακτηριστικό είναι, επίσης, το γεγονός ότι προσπαθούσε ακόμη και στις ηχογραφήσεις του στο στούντιο να αποδώσει την ατμόσφαιρα των ζωντανών εμφανίσεών του. Άλλωστε, είχε παραδεχτεί πως ακόμη και όταν συνέθετε ένα καινούριο τραγούδι δε φανταζόταν τον εαυτό του να το εκτελεί στο στούντιο φορώντας ακουστικά και όντας περιστοιχισμένος από κονσόλες και μηχανήματα, αλλά στο μυαλό του ερχόταν η στιγμή που θα το ερμήνευε μπροστά στο αγαπημένο του κοινό.

Ο *Rory* έμεινε πιστός στο σκεπτικό αυτό ακόμα και όταν έγινε διάσημος και ήταν σε θέση να εξασφαλίσει ικανοποιητικές αποδοχές από τις δισκογραφικές δουλειές του, χωρίς να είναι αναγκασμένος να επιδίδεται σε μαραθώνιες τουρνέ. Το γεγονός αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να συγκαταλέγεται ακόμη και σήμερα ανάμεσα στους καλλιτέχνες με τις περισσότερες *live* παραστάσεις, παρά τη σύντομη χρονική διάρκεια της ζωής του. Απόδειξη όλων των παραπάνω είναι οι εκατοντάδες πειρατικοί δίσκοι (*bootlegs*) που έχουν κυκλοφορήσει με συναυλίες του ανά τον κόσμο. Ο ίδιος μάλιστα σχολίαζε αστεειευόμενος το φαινόμενο, λέγοντας πως είναι ο πιο *bootlegged* μουσικός μαζί με τον *Bob Dylan* και τους *Rolling Stones*.

Πάνω στη σκηνή ο *Gallagher* έδινε κυριολεκτικά το σύνολο των φυσικών δυνάμεων που είχε για να ικανοποιήσει το κοινό του, είτε έπαιζε σε ένα μικρό επαρχιακό club, είτε σε ένα μεγάλο στάδιο. Ήταν εξαιρετικά τίμιος και ειλικρινής μαζί του. Η στάση του αυτή προερχόταν από την πεποίθηση που είχε διαμορφώσει και εκφράσει δημόσια ότι δεν θεωρούσε τον εαυτό του ως κάποιον διαφορετικό από όσους βρίσκονται στο ακροατήριο. Ακολουθούσε μια γνήσια αντί-σταρ

συμπεριφορά και γι' αυτό έχαιρε μεγάλης εκτίμησης από το σύνολο των οπαδών της ευρύτερης *rock* σκηνής.

Χαρακτηριστικό στο σημείο αυτό είναι το παρακάτω απόσπασμα από μια συνέντευξη του *Rory* όπου αναφέρεται στη σύνθεση των κατά καιρούς ακροατηρίων του:

«There's an awful lot of young people. We get a lot of Ex-Punks, New Hippies, Neo-Anti-Romantics and all kinds of bizarre types, it's great. It's my dream, you know, it's the perfect audience - to stare at people of sixty, and people of six and sixteen. It's an impossible task really to be pleasing the Bluesers, the Folksies, the Rockers, the Vintage Rockers, the Punk Rockers, but I do my best!»

Παρόλη την εκρηκτικότητα και τον απίστευτο δυναμισμό που εξέπεμπε ο *Gallagher* επί σκηνής με τις συνεχείς και αυθόρμητες κινήσεις του, φρόντιζε ταυτόχρονα να μην υπονομεύσει το καθαρά μουσικό μέρος της συναυλίας του. Κρατούσε το κομμάτι του *show* στα πλαίσια που καθόριζε η τίμια μουσική ιδιοσυγκρασία του και παρέλειπε να εισάγει στο πρόγραμμά του φτηνά προμελετημένα τρικ και γελοία εφέ όπως άλλοι 'συνάδελφοί' του. Ασφαλώς και ο ήχος της μουσικής του ήταν γνήσιος, χωρίς τη χρήση τεράστιων ενισχυτών και πολλαπλών παραμορφώσεων.

Με τον τρόπο αυτό ο *Rory* κατόρθωσε με την πάροδο των ετών να αποκτήσει ένα μεγάλο και πιστό ακροατήριο που του έδειχνε την αγάπη του σε κάθε του εμφάνιση. Η συγκλονιστική σχέση μεταξύ κοινού-καλλιτέχνη που αναπτύχθηκε αποτυπώνεται ευκρινώς και στα τρία επίσημα *live* άλμπουμ του *Gallagher*, αλλά και στις μαγνητοσκοπημένες συναυλίες του, μέσω των οποίων δόθηκε η δυνατότητα σε όσους δεν είχαν την τύχη να τον παρακολουθήσουν ζωντανά να θαυμάσουν την υποδειγματική σκηνική παρουσία του .

Τέλος, όσον αφορά τις παραστάσεις που είχαν μείνει χαραγμένες στη μνήμη του *Gallagher*, ο ίδιος αναφέρει δύο περιπτώσεις :

Η πρώτη λαμβάνει χώρα στο *Belfast*, κατά τη διάρκεια μιας ταραγμένης νύχτας όπου συνολικά σκάνε 8 βόμβες σε διάφορα σημεία της πόλης. Η ατμόσφαιρα στο κοινό πριν την εμφάνιση του καλλιτέχνη στη σκηνή είναι εξαιρετικά τεταμένη καθώς υπάρχουν άτομα και από τις δύο αντίπαλες παρατάξεις. Ωστόσο, μόλις ο *Rory* εμφανίζεται και αρχίζει να παίζει, όλος ο κόσμος τραγουδά

αγκαλιασμένος μαζί του ξεχνώντας προσωρινά ό,τι είχε συμβεί. Ήταν μια ξεχωριστή βραδιά για τον ίδιο που του αποκάλυψε τη μεγάλη επίδραση που είχε η μουσική του στους συμπατριώτες του.

Το δεύτερο περιστατικό συνέβη στην Ελλάδα σε μια συναυλία που γίνεται στην Αθήνα το 1981. Πριν από την έναρξη της παράστασης ξεσπούν εκτεταμένα επεισόδια στους χώρους γύρω από το γήπεδο της Νέας Φιλαδέλφειας όπου ήταν προγραμματισμένο το *show*, ανάβουν φωτιές και καταστρέφονται καταστήματα. Η συναυλία αποφασίζεται να γίνει κανονικά για να μη χειροτερέψει ακόμα περισσότερο η κατάσταση. Αποδεικνύεται όμως ένα μικρό διάλειμμα, καθώς μετά τη λήξη της οι ταραχές συνεχίζονται με μεγαλύτερη ένταση. Ο *Rory* και οι μουσικοί του φυγαδεύονται από την περιοχή, κουβαλώντας στα χέρια τους ό,τι μπορούσαν από τον εξοπλισμό τους. Μετά από πολύωρη περιπλάνηση στους δρόμους της Αθήνας, κατορθώνουν να φτάσουν στο ξενοδοχείο τους και να αποχωρήσουν επιτέλους ασφαλείς για το αεροδρόμιο. Ήταν η μοναδική φορά κατά την οποία ο ίδιος όπως εξομολογήθηκε φοβήθηκε πραγματικά για τη σωματική ακεραιότητα τη δικιά του και των συνεργατών του.

Ο ΟΡΓΑΝΟΠΑΙΚΤΗΣ *Rory Gallagher*

Ο *Rory Gallagher* υπήρξε ένα εξαιρετικά μεγάλο ταλέντο όσων αφορά το παίξιμο μουσικών οργάνων, παρά το γεγονός ότι ποτέ στη ζωή του δεν κατόρθωσε να μάθει ανάγνωση μουσικού κειμένου, αν και το ήθελε. Πιο συγκεκριμένα, κατόρθωσε να παίξει με αξιοπρόσεκτη δεξιοτεχνία τα εξής : ακουστική κιθάρα, ηλεκτρική κιθάρα, slide guitar, μαντολίνο, μπάντζο, σαξόφωνο, φουσαρμόνικα και ηλεκτρικό σιτάρ.

Καθώς γίνεται εκτενή αναφορά από τον ίδιο στις τεχνικές που χρησιμοποιεί για το παίξιμο των διαφόρων ειδών κιθάρας σε συνέντευξή του που παρατίθεται στη συνέχεια, στο σημείο αυτό θα περιοριστούμε στη διερεύνηση της σχέσης του Ιρλανδού μουσικού με τα υπόλοιπα όργανα.

Ο *Rory* καταπιάνεται με την εκμάθηση του μαντολίνου στις αρχές της δεκαετίας του '70 επηρεασμένος από τον *Ry Cooder* και τον *Johnny Winter* που τότε εισήγαγαν το παίξιμο με μαντολίνο στις εμφανίσεις τους. Σε μικρό χρονικό διάστημα γίνεται βιρτουόζος και δε διστάζει μάλιστα να το χρησιμοποιήσει στο country τραγούδι από τον πρώτο δίσκο του 'It's you'. Αλλά και στις ζωντανές παραστάσεις του της πρώτης εποχής το μαντολίνο γίνεται αναπόσπαστο κομμάτι του *show*, αφού ο *Gallagher* εκτελεί μ' αυτό τουλάχιστον ένα ακουστικό νούμερο. Χαρακτηριστικότερο το 'Going to my home town' από το άλμπουμ 'Live in Europe'.

Όσον αφορά το σαξόφωνο, ο *Rory* πρωτοπαίζει άλτο σαξόφωνο στο τραγούδι με έντονες jazz επιρροές το 'Can't believe it's true' που βρίσκεται στο παρθενικό του άλμπουμ ως σόλο καλλιτέχνης. Ωστόσο, ο ίδιος δεν ξέρει να διαβάζει παρτιτούρες και όπως ομολογεί είναι εξαιρετικά δύσκολη η εξέλιξη στο συγκεκριμένο όργανο υπό αυτές τις συνθήκες. Έτσι, τα επόμενα χρόνια επικεντρώνει την προσοχή του στην κιθάρα και μόλις στον προτελευταίο δίσκο του το 'Defender' δείχνει και πάλι δείγματα του παιξίματός του στο τραγούδι 'I Ain't No Saint'.

Το ηλεκτρικό σιτάρ είναι ένα όργανο του οποίου ο ήχος άρεσε εξαιρετικά στο *Gallagher*. Αρχικά νοίκιασε ένα τέτοιο όργανο από την εταιρία ενοικιάσεως του

Pete Townshend των *Who*. Ύστερα όμως από ένα ταξίδι του στο *New Jersey* και αρκετό ψάξιμο, κατόρθωσε να αποκτήσει το δικό του. Πάνω στο όργανο αυτό συνέθεσε και ερμήνευσε στο δίσκο *'Top Priority'* τη μεγάλη επιτυχία του, *'Philby'*.

Τέλος, όσων αφορά τη φουσαρμόνικα ο *Rory* συνεχίζει την παράδοση των μεγάλων αμερικανών *folk* κιθαριστών που μπορούσαν με ευκολία να παίζουν και τα δύο όργανα ταυτόχρονα και να χρωματίζουν κατ' αυτόν τον τρόπο τα τραγούδια τους.

Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ *Rory Gallagher*

Κυρίαρχο ρόλο στη διαμόρφωση της σημαντικής πορείας του *Rory Gallagher* στο χώρο της μουσικής έπαιξαν τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά που διέθετε ως προσωπικότητα.

Όπως αναφέρει ο αδερφός του *Donal*, ο *Rory* από μικρό παιδί δεν ήταν ιδιαίτερα κοινωνικός. Αν και έκανε εμφανίσεις σε πάρτι και εκδηλώσεις, εντούτοις δεν ανακατευόταν πολύ με τους εκεί παρευρισκομένους. Φαινόταν ότι τον απασχολούσε πολύ σοβαρά από πολύ μικρή ηλικία η πορεία που έπρεπε να ακολουθήσει για τη μουσική καταξίωσή του. Πάνω στο θέμα αυτό είχε διαμορφώσει τις απόψεις του και ήταν έτοιμος να τις υπερασπιστεί με όλες του τις δυνάμεις, χωρίς να δέχεται οδηγίες και συμβουλές από κανέναν.

Ήταν εξαιρετικά αφοσιωμένος σ' αυτό που έκανε και το θεωρούσε κάτι παραπάνω από μια απλή δουλειά. Η θέληση του να πετύχει τους στόχους του, τον βοηθούσε να τα βγάζει πέρα με εξοντωτικά προγράμματα όσον αφορά τις ζωντανές εμφανίσεις του και τον όγκο εργασίας στο στούντιο.

Ωστόσο δεν ήταν διατεθειμένος να παραβεί τις αρχές του απλά και μόνο για να πουλήσει κάποιους δίσκους παραπάνω. Ποτέ δεν έπαιξε το παιχνίδι της δημοσιότητας και των μέσων ενημέρωσης γιατί κάτι τέτοιο ήταν αντίθετο προς το χαμηλό προφίλ που διέθετε ως άνθρωπος. Έδινε περιορισμένο αριθμό συνεντεύξεων και αυτό μόνο όταν είχε κάτι να πει.

Ο *Rory Gallagher* υπήρξε ένας εξαιρετικά απλός και προσιτός άνθρωπος. Δεν επεδίωκε την υπερβολή και την πρόκληση θορύβου γύρω από το όνομά του. Ακόμα και κατά τη διάρκεια των εκρηκτικών εμφανίσεών του απέφευγε τις άσκοπες κινήσεις εντυπωσιασμού και ήταν ο εαυτός του φορώντας *jeans* και καρπό πουκάμισα όπως και στην καθημερινή του ζωή.

Συχνά περιγράφεται από όσους τον γνώρισαν ως ένας ειλικρινής, φιλικός, ντροπαλός και μετριόφρων άνθρωπος που προτιμούσε να εκφράζει τα συναισθήματά του μέσω της μουσικής που έπαιζε.

Χαρακτηριστική για τον τρόπο σκέψης του είναι η δήλωσή του σε ηλικία μόλις 21 ετών :

«The only extravagant thing I want is a farm in Ireland. I don't want a Rolls Royce. I want to walk out on stage at 40 or 50 and have people watching me like Muddy Waters.»

Όλα τα παραπάνω συνοψίζονται στη φράση με την οποία ξεκινάει το αφιέρωμά της στο *Rory Gallagher* η ιρλανδική μουσική εφημερίδα *Hotpress* λίγες μέρες μετά το θάνατό του:

"Here was a man who managed to combine the gift of being an authentic creative genius with the even rarer gift of being a genuinely decent, honourable human being."

ΤΙΜΗΤΙΚΕΣ ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ

Ο *Rory Gallagher* κατόρθωσε να αποσπάσει ένα πλήθος διακρίσεων, τόσο κατά τη διάρκεια της σύντομης ζωής του, όσο και μεταθανάτια από τους συναδέλφους του αλλά και τον απλό κόσμο.

Κατόρθωσε μέσα σε 22 χρόνια επίσημης δισκογραφικής παρουσίας να πουλήσει πάνω από 25.000.000 δίσκους παγκοσμίως. Επίσης, εκατομμύρια θεατές είχαν την ευκαιρία να τον απολαύσουν επί σκηνής, αφού πραγματοποίησε κυριολεκτικά χιλιάδες παραστάσεις σε πολλές χώρες του πλανήτη.

Ενδεικτικά της απήχησης που είχε η δουλειά του και ο ίδιος μεταξύ των συναδέλφων του είναι τα παρακάτω χαρακτηριστικά αποσπάσματα μερικών από αυτούς:

GARY MOORE

"He was so raw and free and wild in the way he played, and that spirit was never tamed.... He remained true to himself. He was an example to us all."

VAN MORRISON

"*Rory's* death is a tragic loss of a great musician and a very good friend."

JIMMY PAGE (LED ZEPPELIN)

"*Rory's* death really upset me. I heard about it just before we went on stage and it put a dampener on the evening. I can't say I knew him that well, but I remember meeting him in our offices once and we spent an hour talking. He was such a nice guy and a great player."

BONO (U2)

"One of the top ten guitar players of all time, but more importantly, one of the top ten good guys. Taste was my first experience of a real rock band."

THE EDGE (U2 guitarist)

"A beautiful man and an amazing guitar player. We'll miss him very much"

ADAM CLAYTON (U2)

"The first show I ever went to was *Rory Gallagher* at the *Carlton* in 1975. I'll always remember his *Blues* and acoustic playing."

MARTIN CARTHY (English Folk & Celtic performer)

"Words like fire, passion, friendliness, openness; these are all the words which apply. He was an open book. But one word and one word only can apply, it seems, to the person who makes life worthwhile by example.

PETE TOWNSHEND (WHO)

"He was a great man in many ways. I never met him though. You know, some people don't become HUGE because they are too SMART! They hold back a little so they can remain true to themselves. Maybe *Rory* was like that."

ACE FREHLEY (KISS)

"*Rory Gallagher* he was a great player. I've seen him perform several times he just used to use a little Fender amp and that beat-up old Strat, but boy, he could make that guitar talk... He was another guitar player who never got the credit he deserved, it's incredible."

GLEN TIPTON (JUDAS PRIEST)

"Without a shadow of a doubt, the person who inspired me to become a musician, and who I thought was unbelievable and magical was *Rory Gallagher*. He is the first

person I saw who really exploited the harmonic thing. I couldn't understand how he did it when I used to watch him.... “

Επίσης και ο κιθαρίστας των *Guns 'n Roses*, *Slash* έχει δηλώσει ότι ξεκίνησε να παίζει κιθάρα ακούγοντας τον πατέρα του να παίζει τραγούδια του *Gallagher*. Μάλιστα, ο ίδιος είχε την ευκαιρία να εκφράσει την αγάπη και το θαυμασμό του στο *Rory*, όταν ανέβηκε στη σκηνή σε ένα *live* του τελευταίου στο *Roxy Theater* του *Los Angeles* για να παίξουν μαζί το τραγούδι '*Bullfrog blues*'.

Μετά το θάνατο του *Rory* ο Ιρλανδός *folk* τραγουδιστής *Christie Moore* έγραψε προς τιμήν του το τραγούδι "*Rory is gone*". Οι στίχοι του έχουν ως εξής :

And Rory's gone,
To play the blues in heaven.
Above the clouds,
With all the angels singing there.
His records scratched,
Like his beaten-up old Fender,
But the songs are strong,
And the notes hang in the air.

Gone with Steve Ray,
And Jessie Ed Davis.
They died too young,
And much too premature.
Another rock'n'roller,
Gone but not forgotten,
As his old guitar still mourns and plays,
And wails and screams the blues.

It sings for Mississippi Fred,
And Muddy Waters,
Son House, Sleepy John,
And the Nighthawk too.
Blacks, whites, blues and greens,

All the colours mixed together

Now Rory's gone to Heaven.

Since Rory's gone to Heaven,

To play the blues.

And Rory's gone to play,

The blues in Heaven,

And Rory's gone to Heaven, To play the blues.

Επιπλέον, κατά καιρούς έχουν σχηματιστεί διάφορα συγκροτήματα που έχουν ως αποκλειστικό ρεπερτόριο τραγούδια του *Gallagher* και παίζουν σε διάφορα *tributes* που κατά καιρούς γίνονται. Τέτοιες μπάντες είναι οι *Sinnerboy*, *A taste of Rory*, *The Loop*, *Raw Gallagher* και *Shadow Play*.

Εκτός αυτών, έχει εκδοθεί η βιογραφία του *Rory Gallagher* από τον *Jean N. Coghe*, τόσο στην αγγλική, όσο και στη γαλλική γλώσσα. Πρόσφατα εκδόθηκε και η ιστορία του σε ένα βιβλίο όπου παρουσιάζονται και αυτές των *Rick Derringer*, *Steve Marriot* και *Robin Trower* από το συγγραφέα- μουσικό δημοσιογράφο *Dan Muiise*. Εξάλλου, από το 1998 εκδίδεται σε περιοδική βάση το *fanzin 'Stagestruck'* που περιέχει θέματα που αφορούν αποκλειστικά το *Rory*.

Επιπρόσθετα, στο Παρίσι υπάρχει μια οδός που φέρει το όνομα του μεγάλου αυτού καλλιτέχνη. Βρίσκεται στη συνοικία *Ris Orangis*, όπου ο *Gallagher* έδωσε την τελευταία του παράσταση στη χώρα αυτή στο φημισμένο *rock club Le Plan* - το πρώτο κτήριο του δρόμου.

Ιδιαίτερα σημαντικές είναι και οι τιμές που αποδόθηκαν μεταθανάτια στο *Rory* από τους συμπατριώτες του. Πιο συγκεκριμένα, στην πόλη του Κορκ όπου μεγάλωσε έχει τοποθετηθεί σε κεντρική πλατεία της πόλης που φέρει πλέον το όνομά του ένα γλυπτό δημιούργημα προς τιμήν του. Το μνημείο αυτό, που απεικονίζει μια ηλεκτρική κιθάρα να μπλέκεται με στίχους από τραγούδια του 'Jinx', φτιάχτηκε από την *Geraldine Creedon*, μια παιδική φίλη του *Gallagher* και τα αποκαλυπτήριά του έγιναν στις 25 Οκτωβρίου 1997.

Επιπλέον, εξέχουσα θέση κατέχει η γωνιά του *Rory Gallagher* στο *Music Hall of Fame* των Ιρλανδών στο Δουβλίνο. Εκεί υπάρχει πλούσιο φωτογραφικό υλικό από

τη δράση του καλλιτέχνη και συχνά λαμβάνουν χώρα ειδικές εκδηλώσεις για να τιμηθεί η μνήμη του.

Τέλος, πρόσφατα τα Ιρλανδικά ταχυδρομεία εξέδωσαν μια αναμνηστική σειρά γραμματοσήμων αφιερωμένων σε μεγάλους Ιρλανδούς *rockers*. Εξέχουσα θέση στην περίπτωση αυτή κατέχει ο *Rory*, ενώ απεικονίζονται ακόμη ο *Phil Lynnot*, ο *Van Morrison* και οι *U2*. Χαρακτηριστικό είναι και το κείμενο που συνοδεύει την έκδοση αυτή:

«Rory Gallagher : Rory was one of the first Irish blues artists to get International recognition. He first came to prominence with the band Taste who played a hard blues style. Taste broke up in 1970 but Rory continued touring and recording until his death in 1995. The stamp depicts Rory in one of his trademark blues performances, which will bring back fond memories for those lucky enough to have seen him perform live.

Due to the popular demand of this Stamp Issue, delivery may be outside the normal 14 days. We apologize for this delay, but assure you that your order will be delivered to you as soon as possible.»

EQUIPMENT

Rory used a lot of equipment over the years, some of these were:

Electric Guitars

- Fender Stratocaster (probable the first Strat in Ireland), S/N 64351, Nov 1961, purchased second hand by instalments from Michael Crowleys Music Centre in Cork, 1963 for 100 £ , neck was replaced several times Fender and Mighty-Mite, Schaller and Sperzel mechanics, Star Brass bridge, Gibson frets, 5 way switch, one ton control for all (original) PUs, tremolo broken and fixed with wooden block, stringing: .010, .012, .015, .026, .032, .038(.040), high action (good for sustain and for using slides). Once stolen, but hopefully returned to Rory. Has become the trademark of Rory onstage. Lately the term “rorified” has been adopted for every battered guitar than resembles the legendary Rory Gallagher’s strat. This model has been re-issued .

- Fender Stratocaster, 1957, maple neck (studio work only)
- Fender Telecaster

- Fender Duosonic MusicMaster neck, tuned up one note, supported by 22 1/2`` short scale
- Gibson Meloy Maker, 1960
- Gibson Les Paul Junior #84374, 1958, P 90, Schaller M6 mechanics, Bad Ass bridge
- Burns Bison Guitar, 3 PU (62-64, London)
- Gretsch Corvette, 1957, purchased for \$80 in a second hand shop, Rory replaced the defect pickup by a P 90
- Coral Electric Sitar

- Dan Electro Silvertone (bought for 15\$ in an US pawnshop) used for ``A Million Miles Away`` and ``Cradle Rock``
- Silvertone / Teisco

Acoustics

- Martin D-35, Ibanez PU
- Martin Mandoline
- National Duolian (1932)
- Takamine, single cutaway
- Stella Harmony

Amps

- VOX AC 30

- STRAMP Power Baby TYP K-85,80 W,2x12'
- Ampeg VT 40 MK I
- Ampeg VT 40 MK II
- Fender Bassman 1954
- Fender Twin 1954
- Fender Concert 1961
- Marshall Combo (?)
- Marshall Top and 4 x 12`` (for big halls only)

Effects

- Rangemaster AC 30 only)
- Hawk booster (from New Jersey, used as midrange booster in combination with Bassman)
- Phaser MXR Phase 90
- MXR DynaComb (Compressor)
- Boss Octave (Octaver)
- Ibanez Tube Screamer (old version)
- Boss Graphic Equalizer
- Boss Flanger
- DOD Analog Delay (Slap-Back-Echo)
- Synconics Noise Gate (19``)

ΔΙΣΚΟΓΡΑΦΙΑ-ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ

TASTE

- 1969 Taste
- 1970 On The Boards
- 1970 Live At The Isle Of Wight
- 1971 Live Taste
- 1987? In Concert (The Marquee-London, 1968)
- 1994 The Best Of Taste
- 1994 Taste Anthology *

RORY GALLAGHER BAND

- 1971 Rory Gallagher
- 1971 Deuce
- 1972 Live! In Europe
- 1973 Blueprint
- 1973 Tattoo
- 1974 Irish Tour '74
- 1974 In The Beginning (Vocal and Guitar) Emerald GES1110
- 1974 The Story So Far (Compilation)
- 1975 Sinner And Saint (Compilation)
- 1975 Against The Grain
- 1976 Calling Card
- 1976? The Best Years (Compilation)
- 1978 Photo-Finish
- 1978 Top Priority
- 1980 Rory Gallagher (Pickwick)
- 1980 Stage Struck
- 1982 Jinx

1987 Defender

1988 Best of Rory & Taste (Razor mach 10 D)

1990 Fresh Evidence

1992 Edged In Blue (Compilation)

1995 A Blue Day For The Blues (Compilation)

1973 Reading Festival, 1973: Hands off (live)

1986 Blues On 2: When my baby she left me

1987 Live For Ireland (double album only): Follow me (live)

1992 A to Z of Irish Rock, 2 CD Set Solid Records 1992 (Tattoo'd Lady)

1995 Peter Green Songbook - First Part: Leaving Town Blues; Showbiz Blues

1992 G-men Bootleg Series, Vol. 1

3 CDs set with the official reproduction of the following 2 bootlegs: Calling Hard, The Bullfrog Interlude (Aka What's The Story Rory)

1999 The BBC sessions

FILM

1970 Message Of Love. 1970 Isle of Wight Festival (directed by Murray Lerner, and first shown by BBC2 on Saturday August 26, 1995)

(Taste: "Sinner Boy")

1974 Irish Tour '74 (directed by Tony Palmer)

VIDEO

1990 Live In Cork (1987) (directed by Anita Notaro)

1995 Extended version on video of "Message of Love", 1970 Isle of Wight Festival. (Taste: "Gambling Man", "Sinner Boy")

GUEST APPEARANCES

1971 Mike Vernon - Bring It Back Home *

- 1972 Muddy Waters - The London Muddy Waters Sessions (Chess)
- 1973 Jerry Lee Lewis - The Session. London, 1973(1986: reissued as The Complete Session, Vol. 1 -2,with 6 bonus tracks, 2 of them with Rory Gallagher)
- 1974 Muddy Waters - London Revisited
- 1977 Albert King - Live (1975)
- 1977 Joe O'Donnell - Gaodhal's Vision
- 1978 Lonnie Donegan - Putting On The Style
- 1978 Mike Batt - Tarot Suite
- 1984 Box Of Frogs - Box Of Frogs
- 1986 Box Of Frogs - Strange Land
- 1989 The Fureys & Davey Arthur - The Scattering
- 1989 Davy Spillane Band - Out Of The Air
- 1989 Phil Coulter - Words And Music
- 1992 The Dubliners - 30 Years A-Greying
- 1993 Chris Barber & Band - The Outstanding Album (1968-1972)
- 1995 Samuel Eddy - Strangers On The Run

INTERVIEW OF *Rory Gallagher* ON GUITAR TECHNIQUES

Hypothetically, IF YOU WERE TEACHING blues guitar at a school, how would you go about it?

I'd keep it within a reasonably rigid blues framework, just to keep it on center. A lot of it would depend on what music the student had been exposed to. I mean, if your parents were interested in music anyway -your father, for instance, had a couple of Bill Broonzy or Lonnie Johnson albums- or you were brought up listening to jazz programs on the BBC where they'd slot in the odd blues thing, you'd obviously have a head start. Otherwise, you'd probably get into blues through rock and roll - through Chuck Berry or maybe "High Heeled Sneakers" by Tommy Tucker. Then with the Rolling Stones era, you could sneak into the blues thing that way. In my case, I started on the proverbial Lonnie Donegan skiffle music trail, where I heard Lonnie doing Leadbelly songs, such as "Rock Island Line" and "Bring Me A Lil' Water Silvy." Before I even owned records by Woody Guthrie or Big Bill Broonzy, I used to get library books Out in Cork- because you couldn't buy the albums in Britain -and I'd learn the lyrics to these songs. But at the same time I was interested in rock and roll - such as Buddy Holly, Eddie Cochran, Chuck Berry, and Fats Domino. I was listening to both of these strains, because at lots of points they'd cross. Once you get beyond the Chuck Berry/Eddie Cochran thing, you begin to figure out that you've got Broonzy at one end of the scale -and that goes right back to the old tradition of Charley Patton- then John Lee Hooker has the Detroit electric blues style, which evolved from his acoustic style. And you also get the Josh White sort of folkie style of blues. You just have to listen to a lot of records.

Which records do you think are essential for someone who wants to get into blues?

I suppose you should go out and try to get a good compilation first, like the Paul Oliver selections, *The Story Of The Blues*. Vols. I & II [Columbia. G 30008 and Columbia (English). 66232, respectively] -which still have a couple of important people missing; for instance Muddy Waters isn't on either volume- which is insane. But I suppose you'd have to go back to one of the main sources, say, either Robert Johnson, Lemon Jefferson, Willie McTell, or Leadbelly. The two Robert Johnson records on Columbia [King Of The Delta Blues Singers, Vols. I & II Columbia, CL 1654 and C 30034, respectively] are obviously cornerstones; you'd have to get at least one of those. It's pretty hard to zone in on it, because some guys mightn't get into Robert Johnson and might prefer, say, Willie McTell. But if we try to break it down to the key blues albums, I think that either Robert Johnson record would have to be included. Then Blind Boy Fuller is another favourite of mine, especially that album with Bull City Red and Sonny Terry with "Pistol Slapper Blues" on it [Blind Boy Fuller, *Blues Classics* (Box 9195, Berkeley, CA 94709), 11]. I think that Broonzy album where he does "Banker's Blues" [The Young Big Bill Broonzy~ Yazoo, 1011] is an important one, because he was broadening the scale. Its different from the ones he made around 1950, where it was blues plus ballads. *The Best Of Muddy Waters* [reissued as *Sail On*, Chess, 1539. and as part of *Muddy Waters*, Chess, 2ACMB-203] is definitely an archetypal electric blues album.

[When you're performing, though, don't you consider yourself mainly a blues-oriented musician?](#)

Yes, I do, but I think that I've always strived to forge ahead. At some point, when I'm forty or fifty, I hope I'll have a very distinct sound, as Elmore or Muddy did, so that when you turn on the radio- that's Rory Gallagher. Its a thin line between studying the blues and listening to an awful lot of it on one hand, and loving the stuff and doing some blues numbers in your own style on the other hand. Its hard to break it down into percentages, because some nights we might do something like "Messing With The Kid," a well-known Junior Wells song, or "Bullfrog Blues." or "Rag Mama," the Blind Boy Fuller tune. By the songs I pick to do, you can see the kind of people I like. I like the slightly ragtime-ish blues players, but then again, I like Hooker.

Your changes of style seem to depend in part upon what instrument you are playing; whereas you seem to lean toward a lot of the acoustic ragtime blues people, when you play electric you go into a completely different area of blues music.

Well, I'm a great fan of all the Kings -the Alberts, the B.B.s, and the Freddie. I wouldn't want to say that these people have been overrated, because that would be an absolute insult; but I think they've been recognized to the point where the Earl Hookers and Hubert Sumlins have been underrated. And the guitar player who was with Wolf before Sumlin, Willie Johnson, was a hot player as well.

Do you use an acoustic onstage?

I do; I play a Martin D-35. I use the National for things like "Pistol Slapper Blues," which I play faster than Blind Boy Fuller did, and a J.B. Hutto song called "Too Much Alcohol," which he plays electric, of course. There's always the nature of the banjo in the National, I find, and you have to play it sort of like that. I do anyway.

Do you play acoustic with a plectrum or your fingers?

With a plectrum and the fingers. I fool around with National metal fingerpicks and the plastic ones sometimes.

How is your Martin set up?

Well, that's set up with the same strings, because at present I'm doing numbers like Leadbelly's "Out On The Western Plain," where the tuning is D. A, D. G. A, D [low to high]. Its a D tuning, except that the G remains a G.

[How do you have your Martin miked onstage?](#)

I've got one of those little Ibanez bolt things. I find that the Ibanez has a bit more bite than the Barcus-Berry. If the place is small enough, I skip the pickup and play straight through the house microphone. I prefer to do that, because you can control the volume yourself. And when I use the contact pickup, I use the mike as well, so it's a blend of the two.

[By controlling the sound with your hands, do you mean damping the strings?](#)

Pressure on the strings, with your left or right hand. You can move slightly off mike or into the mike. You can just use yourself as a volume control.

[How is that sound different from the contact mike?](#)

Well, it's a fairly one-dimensional, compressed sound with a pickup, because, although it's as true as you can get to the natural acoustic sound, I don't think it's exactly there. But I can live with it. Ideally, what I'd like to have is another, lighter f-hole guitar onstage, with light-gauge strings for string-bending styles, but in the present repertoire I don't have any songs for that sort of thing.

[What do you use for an electric guitar?](#)

I have two different electrics. I have a [Fender] Stratocaster with Fender light gauge Rock And Roll strings, which I use for basic playing and some slide work in straight tuning. I also have a [Fender] Telecaster for A tuning and other open tunings, for songs like "Bullfrog Blues."

Why the Stratocaster?

Well, that's the eternal argument among Fender fans. Buddy Holly had a Strat, and as a child you go after the appearance of a guitar; I don't care what anyone says. You look at the shape of the thing, and that's it. I've tried Gibsons, but I'm not a great fan of humbucking pickups.

Why is that?

Because as you bring down the volume from 10 to 9 to 8, after that-forget it; the guitar loses its sensitivity and drive. Whereas with the single-coil or P-90 pickups-one of the old Gibson units with the black or white plastic covers-the volume control goes down nice and gradually, and even at 6 the guitar is still doing something. I like a good bright tone, and I like the out- of-phase sound you can get with the switch set between the normal positions on a Strat. Its comfortable, the scale seems right, and I like having the machine heads on one side-it just seems to make sense. But if you want, say, a more luxurious, fatter sound, the Gibson guitar certainly would do the job, and it's got an extra fret-if anybody ever touches that fret; I'm sure they don't.

Is your Strat modified in any way?

Its practically straight off the rack; the only modification is that the tone control for the middle pickup is now a master volume control, because over the years I've found that when you jump from the middle pickup to the lead, or treble, pickup you couldn't adjust it.

Why do you usually switch to the Telecaster for slide?

I thought it had a certain steel guitar type of tone, which would work well with slide, but I was frustrated with the rhythm pickup-I thought it was too thin. So I put a Strat pickup there, and it remained that way for a year; then I said, "To hell with it -I'll do the Telecaster a la Strat," so now I've got two Strat pickups and a Tele lead pickup and a five-way Strat toggle switch. Its like the best of both worlds with the Telecaster lead pickup, which is slightly hotter than a Stratocaster's.

What do you use for a slide?

It depends; I shift around. I sometimes use a bottleneck on my ring finger for electric stuff; otherwise I've got two stainless steel tubes, which I sometimes use on my small finger or the ring finger. They get a more stinging, Muddy Waters sound. You get a different sound depending on what slide you use. For instance, if you're playing slide on a National with a glass slide, forget it. You have to have something like steel or, even better, copper. Son House used copper, and I've got one of those as well.

Were these slides store-bought items, or you just go to a hardware shop?

I went to a hardware shop and got the proverbial bit of piping chopped up and got a Brillo pad out and shone it up. There's a bit of surface noise there, but Son House has that sound; it's best, because it clings to the strings. I used to use copper on electric as well, but I found that the stainless steel was a pretty good compromise between the copper or bronze and the glass. Glass is nice, because it works a little more like a Hawaiian or lap steel guitar; it's sweeter and softer. I change my mind every couple of gigs.

With four guitars onstage—the Strat, the Tele ,the Martin, and the National—is it difficult to adapt from one to another in terms of each instrument's feel?

I think you probably do it subconsciously if you play an awful lot. It never troubles me particularly; I just get ready for it. I know it's going to be slightly heavier strings or

whatever. For instance, on the National the neck joins the body at the twelfth fret; but even though you have medium strings, you might be in D tuning, which is kind of slack anyway, so you're not called upon to bend the string up two tones or something. The only thing that throws me is moving from plectrum and fingers, which I use on the electric, to the thumpick and fingerpicks. After doing, say, an hour of electric stuff, then switching to acoustic and putting on fingerpicks, I can't quite do it. If I were playing a straight folk club gig I could probably manage it. When I'm playing around at home I just use my bare fingers, even on electric. Just the thumb and first finger, because that's another sound as well; there's a different arch involved in the hand. Once in a blue moon all the odd tunings throw me, but I'm crazy about tunings. There's a lot that can still be done there. In the rock and roll field I don't think that that's been truly tapped yet.

Playing rock and roll in open tunings?

Well, not so much open tunings, but the odd tunings like D. A, D, G, A, D, or that kind of Celtic one Davy Graham was using-E, A. D. E, A. E-it's another bagpipe one.

What type of amplification do you use?

For years I used a Vox AC-30, which is the best all-around European amp I've ever come across. I still have it. The Shadows used to use them, and the Beatles used them, so you know it was the popular amp. But I found that when using the treble booster, that along with the treble boost you got a built-in gain, because the transistors were fairly primitive. If I used the normal input-which was very bassy, as opposed to the brilliant input-I could get that nice rough edge without getting into a very fuzzy sound. I used that for years, and I've had odds and sods in between, but then I moved on to an old Fifties tweed Fender Twin, which I still have. Then I got into tweed Fender Bassman, and recently I got a Fender Concert, which is an old brown one, from around 1959, with four 10" speakers. I use a Hawk booster through

that just to roughen it up a bit, or if it's a quiet number I plug straight in and keep the guitar clean sounding.

Do you think it's advantageous to learn acoustic before moving on to electric?

Well, I played acoustic for two or three years before I bought an electric. I wasn't particularly interested in electric for the first couple of years, because I was a Lonnie Donegan fan. I think it's better to start on acoustic and then get into electric, but you could get into a fistfight over that. I mean, some people would say, "To hell with acoustic guitar; it never existed. You've got to get a solid body right away." Fair enough, but I think they're missing out. Even if you're going to become the consummate 1978 electric guitarist, I think you're missing out on an awful lot, if only for the fun of playing an acoustic guitar at home as a hobby. And it's nice to go from the acoustic, where even at the best of times the action is fairly taut, to the electric with light strings, where you float around like jelly. If you're always playing on light-gauge strings, you'll never really build up strength and subsequently real volume without turning up your amp yet again.

Are there any other techniques that you can adapt from acoustic to electric?

If you never played acoustic the odds would probably be three-to-one that you might never get into, say, playing with a plectrum and fingers or ever get interested in the various acoustic right-hand things. I think if you're just playing with a flat-pick full-time, you're only half playing the guitar.

When you use both the flatpick and your fingers. are you fingerpicking with the middle and ring fingers?

Yes, sort of a James Burton type of thing. Obviously, if you're just chopping chords you don't use the fingers. Sometimes you might do the little harmonic tricks where

you clip the string and get a squeal, but if you want to get a jingly jangle thing, use your fingers.

Where did you pick that up?

I began playing just straightforward plectrum style, but as things went along it just seemed to fall into place. Besides, I played in some dance bands and show bands in Ireland, where as often as not we didn't have a rhythm guitarist, so you'd play the rhythm part as well as the lead. Say you were doing a Shadows song -they were like the English Ventures- you'd have to fit in the melody and a form of rhythm. That's probably where I got it from, plus Ricky Nelson records with James Burton on guitar. He was obviously using his thumb and fingers or a pick and fingers.

So would you advise learning to finger-pick with bare fingers, with fingerpicks, or with a plectrum and the fingers?

Well, if you could wave a magic wand, you should tell the person to try all forms and be familiar with them all -anything instead of just using the plectrum alone. I think at some point in every song you're going to need the fingers. If you're interested in classical guitar, it's nice to get a couple of years training at that, and then you 'd have very strong hands, and you could skip thumbpicks and metal picks or whatever.

Do you use fingerpicks mainly for volume, or do you use them for a specific sound?

I would use them for volume, you know, and to save wear and tear. If I were a highly developed thumb-and-fingers person I'd just use the bare skin, but you do get the real sharp, biting sound with the metal claws. Gary Davis just used the one plastic fingerpick, and he seemed to make great sense out of that.

So you think it's very important for a student to learn to use his fingers as well as a pick.

Yeah, even if he never touches folk or blues music. Of course, the sky's the limit nowadays, and I suppose for Chuck Berry rock and roll it doesn't matter too much, but even Keith Richard uses his fingers on things like "Honky Tonk Woman."

Do you use any effects devices?

Well, there are a million and one pedals around, and I have a phase shifter I use once in a blue moon in the studio, but I think that's been sort of overused. My favourite of all the gimmicks is the vibrato or tremolo -that old Bo Diddley sound. That's fantastic with distortion, because it really plays tricks with the rhythm and it foxes the player. I like to overdrive the amp, as opposed to using a fuzz box. Better still, get a dirty Fender Champ and play the lead on that through a bigger amp. And I still prefer to get a wah-wah effect by working the guitar's tone control manually. I think it's more fun, and that's where the Fender guitar comes in and has a slight advantage over most Gibsons. Most Gibsons have two volume controls and two tone controls, and they're too far away to reach, and that's a bit of a drag. The Strat is ideal, because you can get the crying sound with the volume and tone controls.

Do you think it's important for a guitarist to learn to read music?

I did it by ear, listening to records. I never had a teacher, and I regret that I can't read music. I went into the library once and got Teach Yourself How To Read Music or something, and it said, "Sit down at your piano." We didn't have a piano, so that went down the chute. Then I worked out F, A, and C and gave up, because I was too impulsive, and I was already delighted that I could play "Lost John" and a couple of other songs. Then, next thing, I was playing blues and rock and roll, which is fairly

instinctive and primitive stuff anyway. But later on you start getting beyond the open tunings and ragtime blues, you know, and you're listening to someone like Django Reinhardt or modern jazz guitarists, even bossa nova stuff like Charlie Byrd, and you begin to feel a little inadequate if you're an all-around guitar fan.

When recording with other musicians, do you find that not knowing written music limits your ability to communicate ideas in the studio?

No, that's no problem. because you can hum it to them or play it on the guitar. I don't think that's the drawback; the only drawback is if you were interested in playing a classical piece verbatim, or you wanted to play a Charlie Christian solo and really wanted to find out all the notes that he played and the harmony and theory thing behind it. Sometimes you say. "To hell with it; it doesn't matter anyway," but it kind of does matter. I'd say a year or two of just learning a little bit of theory wouldn't do any harm. Even tablature foxes me; I have no head for mathematics.

What advice could you give in terms of practicing the guitar?

Well, it's like the old cliché: You have to love the instrument and the idea of the instrument and the whole aura of the thing, and that will dictate how much you practice, really. I don't think you have to sit down for eight hours a day or anything, but if you're really interested you'll probably do that anyway in the early stages-and even after that, between trying to write songs and experimenting with notes and loosening your fingers. I think you're bound to get in an hour or two a day anyway, although some guys say they only play five minutes a day outside the gig.

Do you find yourself playing a lot during the day?

Quite a lot, yeah, in fits and starts. If I have a complete day off I play a bit after breakfast, for fifteen minutes or so, to begin with.

Are there any specific exercises you play?

Nothing specific, no. I just try to get the old muscles loosened. Sometimes I'm working on a song, or I might play along with a record for the hell of it. You try not to be lazy; you try to do something that's a step ahead. The best all-around thing is a ragtime piece or a classical piece. Even if you're the hammiest classical player in the world -which I am- it's very good exercise.

On acoustic guitar?

On acoustic, yeah. Of course, on electric this is where the famous fingers and plectrum come in. See, if you're playing electric guitar on your own, and the guys in the band aren't around, it's very hard to just play notes. You're bound to start sticking in a chord and keeping the A string going while you're doing a bit of lead. It seems inevitable, you know.

Could you offer any advice for guitarists wanting to become professionals?

If you wanted to get into, say, electric blues. I'd get into a band as soon as possible, no matter how bad it is. Don't be too proud-get into some kind of band; get playing with a drummer. That's essential for electric blues. If you want to play acoustic music on your own, just hurry up and get a gig if you can; get out there and play in front of people.

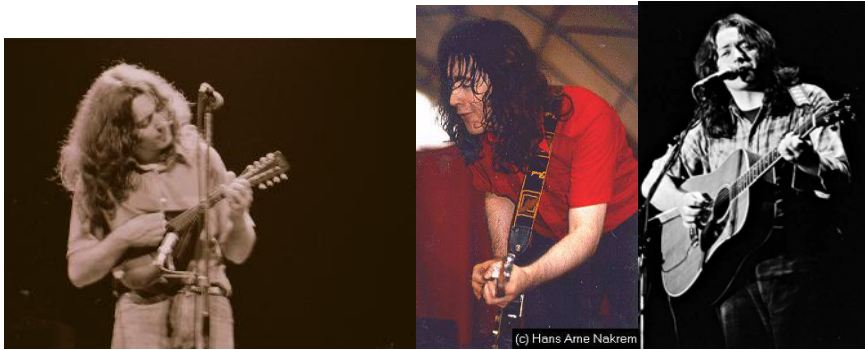
You feel that playing in front of people is an important thing to do as soon as possible?

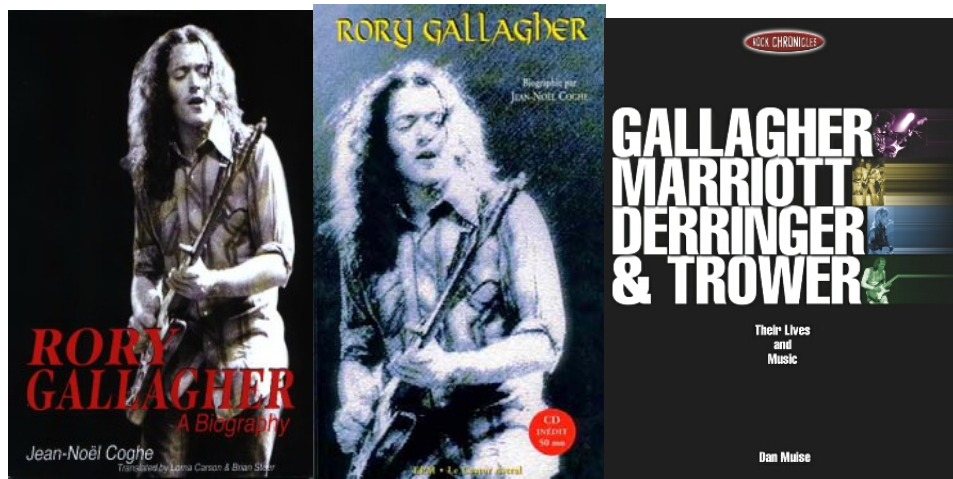
Yes, it brings something out. I know for a fact that if I'm off the road for a long spell, even if I'm rehearsing like mad and playing a lot at home, the real crunch comes when I get out in front of people. The things you thought were really hot in rehearsal don't make any sense, because quite often you've forgotten the basic drive. In rehearsals sometimes the basics get glossed over, because you're fooling around too much with the frilly stuff. If you get out there in front of an audience, drop your pick

or break a string, which toughens you up, and it brings out projection in your playing. You have to direct your playing somewhere-unless you want to sit in a room like the painter looking at the painting he's just done, and he won't show it to anybody. You do get people like that, who think there's no one in the city that's good enough to play with. But even acoustic players should get to a folk club and listen to other people, play with other people. There's always a thin line between studying the old records by the old masters and trying to develop yourself. I think both can be done at the same time, because if you forget the old masters you miss out on a whole heritage and a whole world, really. But you shouldn't get too clogged up with the old stuff to the point where you won't be moving on yourself, because you won't end up like an old master yourself anyway, you know.

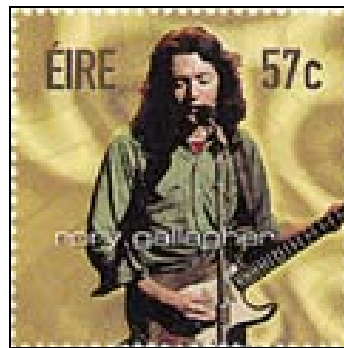
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΕΝΘΕΤΟ

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

-Jean-Noel Coghe, *Rory Gallagher-A Biography*, εκδ. MERCIER PRESS

ΔΙΑΔΙΚΤΥΑΚΕΣ ΑΝΑΦΟΡΕΣ

<http://www.lastoftheindependents.com/Rory.htm>

<http://www.rory-gallagher.co.uk/>

<http://www.rory-gallagher.de.vu/>

<http://www.roryon.com/>

<http://www.webring.com/hub?ring=roryon>

<http://users.tkk.fi/khagelbe/rory.html>

<http://www.4001.com/rory/rorytab.htm#video>

<http://www.hi-line.net/~wako/>

<http://www.geocities.com/nm96020/index.html>